

den. Zij waren echter bereid nu en dan een schip met Miensche te zenden, om de negotie op St. Eustatius te stabiliseeren ¹⁾. Reeds een jaar vroeger trouwens hadden zij besloten om, ten gerieve van de Engelsche barken, die telkens maar vaak te vergeefs op St. Eustatius kwamen, zeven schepen naar d'Elmina te zenden om enkele ladingen aan te voeren ²⁾.

Natuurlijk eischte het handelsbelang, dat er voor die levende lading zorg werd gedragen. Bij aankomst van een slavenschip moesten alle inhebbende slaven aan land gebracht worden. Maar deskundigen zagen in dat voorschrift groot nadeel. Het was, be-toogden zij, niet mogelijk de slaven zoo „schoon en kuys” aan land te houden als aan boord, om de losse aarde van het eiland, waardoor zij, hoe dikwijls des daags ook gewasschen en gereinigd, er toch „bestoven” uitzagen, hetgeen hun bij den verkoop schade deed. Voorts had men ook op St. Eustatius de bekende „chicken”, die, zoodra men de slaven aan land liet, in hun voeten kropen, zweren veroorzaakten en hen aldus tot makrons d.w.z. onverkoopbaar maakten ³⁾. Aanvankelijk was er op het eiland nog geen loods om eene lading slaven onderdak te brengen. Men liet hen dus van dag tot dag 's morgens na het eten bij partijen aan den wal komen en in het land brengen, „om haar te diverteeren” en bracht hen in den namiddag op etenstijd weder aan boord. Aldus dan trachtte men „den slaafschen handel te laten floreeren”. Totdat Lindesay in het waterfort dat dubbele slavenhuis bouwde, waarvan ik gesproken heb ⁴⁾.

§ 6. Dergelijke logiezen waren ook noodig voor de ziek van boord gebrachte slaven. Ziekte en dood eischten op de reis van Afrika naar de West talrijke offers; voor de negers zelven was de dood niet het ergste dat hen overkomen kon; voor de handelaars was een hoog sterftcijfer natuurlijk schadelijk, maar de aanvoer was zoo ontzaglijk, dat een enkel sterfgeval min of meer geen verschil maakte en een paar pesos, op den prijs der overlevenden opgelegd, de verliezen weer goed maakten. Welk eene wereld van menschenlijke ellende er achter de nuchtere cijfers ligt, die wij gaan geven, is iedereen duidelijk.

¹⁾ *Resolutiën* Heeren X Veneris 17 Nov. 1724 fol. 167.

²⁾ Heeren X aan Lindesay 29 Juli 1723.

³⁾ Chicken, tschicken, de zandvloo, *sarcopsylla penetrans*. Negereng. sika of sicca, waarvan het wijfje zich in den voet van den mensch inboort en onder de huid hare eieren legt, Oldendorp *a. w.* I 125 ff., *Encycl. W. Indië* blz. 632a. De Indiaansche vrouwen in Suriname doorsteken hare onderlip met een gouden speld, die meteen dient tot verwijdering der siccas uit de voetsool. De speld prikt ze er uit en de kleine holte wrijven de vrouwen met asch in, dr. E. A. Koch in *N. R. C.* 15 Octob. 1925 Av.

⁴⁾ Joh. Lindesay aan X 20 Maart 1724 port. no. 1 fol. 507^r.—509^r.; port. no. 3 fol. 134—136 *r.* *Boven* blz. 521.